

Dr Roger Green, Chrześcijaństwo amerykańskie, sesja 10, Drugie wielkie przebudzenie

© 2024 Roger Green i Ted Hildebrandt

To jest dr Roger Green i jego wykład na temat amerykańskiego chrześcijaństwa. To jest sesja 10 Drugiego Wielkiego Przebudzenia.

Więc, słowo o ustawieniu sali. Jest tu tak mało, żeby spróbować to zrobić i umieścić moje notatki i wszystko. Więc, doprowadza mnie to do szału. Więc wysłałem e-mail do prorektora na początku semestru i zapytałem, czy jest jakaś możliwość umieszczenia mównicy w tej sali. Nawet pulpit na nuty z budynku muzycznego byłby w porządku.

Cokolwiek, abym mógł zapisywać notatki, żebym nie walczył tak, jak robiłem to przez ostatnie pięć lub sześć tygodni. Wczoraj wręczyli mi tę mównicę. Jest na niej moje nazwisko, mównica Rogera Greena i pieczęć Gordon College.

Więc to zostanie i będzie to mój prezent dla Gordon College. Prorektor powiedział, że mogę to zabrać ze sobą, kiedy przejdę na emeryturę. Powiedziałem, że nie, to będzie mój prezent dla Gordon College za ten pokój.

To jest tutaj, ta ładna mównica. Dali mi nawet miejsce pod spodem, żebym mógł tu coś położyć. Więc teraz, w końcu, jestem gotowy, żeby uczyć na tym kursie.

Więc jesteśmy gotowi. Więc, yikes, yikes, co może być lepszego od tego? Więc jesteśmy tutaj. Jesteśmy gotowi teraz.

Więc dzięki Gordon College za to. Gdzie jesteśmy? To jest przebudzenie drugiej klasy, wykład siódmy, przebudzenie drugiej klasy. Jestem na stronie 13 sylabusu.

Więc to jest to, gdzie jestem. I mówimy o przebudzeniu, i zamierzam dać trochę wprowadzenia, a potem porozmawiamy o tych ludziach. Ale chcę powiedzieć kilka rzeczy, zanim porozmawiamy o Timothy Dwighcie.

Więc on tam jest. Wspomnieliśmy wcześniej, że w czasie wojny o niepodległość Stanów Zjednoczonych nastąpił pewien odpływ religii w Ameryce. Wygląda na to, że interesy ludzi były bardziej polityczne niż religijne.

Tak więc, to co widzieliśmy do tej pory w tym kursie, to to, że widzieliśmy bardzo silny impuls religijny wśród purytanów. Ale potem, przypomnijmy sobie purytanów; był tam na jakiś czas zanik tego impulsu religijnego. Ale potem wchodzimy w środek XVIII wieku, wtedy mamy to pierwsze wielkie przebudzenie.

Pamiętacie, o czym mówiliśmy w XVIII wieku. To przyniosło prawdziwe wzmocnienie chrześcijaństwa w Ameryce. Potem wahadło znów się odchyliło w stronę mniej religii, a więcej polityki.

Cóż, drugie wielkie przebudzenie, w pewnym sensie, jest odpowiedzią na to. Więc drugie wielkie przebudzenie to odrodzenie chrześcijaństwa w Ameryce, zaczynając; zwykle stawiamy około 1800 roku jako datę drugiego wielkiego przebudzenia, abyśmy to widzieli. Inna rzecz, na którą chcemy zwrócić uwagę w tym drugim wielkim przebudzeniu, to to, że w ostatnim, powiedzmy od 1750 do 1800 roku, więc od tego okresu czasu.

W tym okresie terytorium potrojiło się, a populacja wzrosła pięciokrotnie. Tak więc w ciągu tych 50 lat potroiła się ilość zasiedlonej ziemi. To dużo.

Jednak populacja wzrosła również pięciokrotnie w ciągu tych 50 lat. Tak więc, trwa ogromna ekspansja. Pytanie, które pojawiło się wraz z drugim wielkim przebudzeniem, brzmi, czy Kościół będzie w stanie nadążyć za tą ekspansją, czy też przegramy bitwę z tą ekspansją. Co to będzie? I zdecydowali, że chcą, aby Kościół nadążył za tą ekspansją.

Chcieli, aby kościół był misją dla wszystkich ludzi i misją dla rosnącej liczby ludzi w tej nowej krainie. Więc podjęli tę decyzję i tak rozpoczęło się, jak zobaczymy, drugie wielkie przebudzenie. Teraz, co zamierzamy tutaj zrobić, to przede wszystkim porozmawiać o przywództwie w drugim wielkim przebudzeniu.

Tak więc to jest przebudzenie, a są cztery imiona. Strona 13, są trzy, a potem czwarte przychodzi po tym. A potem zobaczymy, co się stanie z tym przebudzeniem, a potem zrobimy wyniki.

Okej, cztery nazwiska, które wymienię. Pierwsze i najważniejsze to Timothy Dwight. To były czasy Timothy'ego Dwighta.

Bardzo ważne. Został prezydentem Uniwersytetu Yale. Teraz, jak już powiedzieliśmy, kiedy myślisz o tych uniwersytetach, nie myśl o uniwersytetach, które wyobrażasz sobie dzisiaj z tysiącami studentów i wieloma budynkami itd.

Yale wciąż było małą, dość zżyłą społecznością. Yale jednak straciło swoje religijne odniesienia. Timothy Dwight został prezydentem Yale i był zdecydowany przywrócić religię do życia Yale i do życia studentów Yale.

I tak jako prezydent nie tylko uczył na Yale, ale także głosił ewangelię z kaplicy w Yale. Po pierwsze, zwykle podajemy datę 1800 jako datę pierwszego wielkiego przebudzenia i drugiego wielkiego przebudzenia. Drugie wielkie przebudzenie naprawdę zaczęło się w Yale od Timothy'ego Dwighta i jego kazań ewangelii.

Więc to tam się zaczęło. I nastąpiło wielkie odrodzenie na Yale. Nastąpiło prawdziwe przebudzenie na Yale, takie, jakie było prawdą w przypadku pierwszego wielkiego przebudzenia z ludźmi takimi jak Jonathan Edwards.

Więc Timothy Dwight to ważne nazwisko, które w pewnym sensie zaczyna to wszystko. Ale były jeszcze trzy inne osoby, o których chcemy wspomnieć. Druga i trzecia są związane z Dwightem.

Drugim jest Lyman Beecher. I oto Lyman Beecher, który również jest w twoim sylabusie. Ale Lyman Beecher jest naprawdę bardzo, bardzo ważną osobą, ponieważ Lyman Beecher był szkolony w Yale przez Timothy'ego Dwighta.

Więc Lyman Beecher był uczniem Timothy'ego Dwighta na Yale. Lyman Beecher przejął impuls odrodzenia od swojego nauczyciela i mentora. Nazwisko Beecher jest ci znane.

Prawdopodobnie znasz jego córkę, Harriet Beecher Stowe. Tak więc nazwisko Beecher stało się ważne w życiu Amerykanów. Lyman Beecher jest obecnie znany jako kaznodzieja.

Jest świetnym kaznodzieją. Nie jest prezydentem college'u, nauczycielem ani kimś takim, ale jest pastorem, który pomógł doprowadzić do drugiego wielkiego przebudzenia. Więc musimy zwrócić uwagę na Lymana Beechera.

Moje trzecie imię to Nathaniel Taylor. Nathaniel Taylor był na Yale w tym samym czasie, gdy Timothy Dwight był prezydentem Yale i nauczycielem na Yale. Jednak Nathaniel W. Taylor był w tym czasie profesorem na Uniwersytecie Yale.

I pomógł zainicjować drugie wielkie przebudzenie. On sam, podobnie jak Lyman Beecher, został wyszkolony przez Timothy'ego Dwighta. Był uczniem Dwighta na Yale.

I tak przejmuję ten impuls drugiego wielkiego przebudzenia, i to naprawdę staje się ważne. Teraz czwarte nazwisko nie jest związane z Yale'em ani Timothy'ym Dwightem, ale jest to nazwisko, które należy wymienić. I jest to mężczyzna o nazwisku Alexander Campbell.

Teraz zobaczymy za kilka minut, że drugie wielkie przebudzenie miało miejsce w dwóch miejscach. Miało miejsce na północy, ale miało też miejsce na południu. Alexander Campbell był duchownym na południu i pomógł doprowadzić do drugiego wielkiego przebudzenia w stanach południowych.

Alexander Campbell, trochę później, jak widać, daty, ale Alexander Campbell rozpoczął ruch zwany Disciples of Christ na południu. A jego ruch był założycielem Disciples of Christ. I ten ruch był naprawdę budzącym ruchem na południu.

Teraz mamy nazwę dla Disciples of Christ i dla ruchu Alexandra Campbella. I to jest tytuł, to jest rodzaj teologicznego tytułu, którego nie użylibyśmy dla pierwszych trzech osób, o których mówiliśmy. A tytuł, który im nadaliśmy, to Restorationism.

Musimy więc ustalić, czym jest Restoracjonizm. Alexander Campbell jest tego doskonałym przykładem, podobnie jak uczniowie Chrystusa. Restoracjonizm to przekonanie, że twoja denominacja, twoja grupa przywraca kościół Nowego Testamentu.

Widzisz więc czystość w kościele Nowego Testamentu i przenosisz to do XIX wieku. Więc są grupy, które nazwalibyśmy grupami restoracjonistycznymi, które uważają się za prawdziwych przedstawicieli kościoła Nowego Testamentu i w pewien sposób podtrzymują kościół Nowego Testamentu przy życiu w sposób, w jaki inne kościoły lub grupy nie podtrzymują. Więc restoracjonizm staje się ważną częścią Drugiego Wielkiego Przebudzenia na Południu.

To zdjęcie po prawej przedstawia Alexandra Campbella. Więc gdybym miał wybrać czterech przywódców Drugiego Wielkiego Przebudzenia, to właśnie tych czterech bym wybrał. Teraz, kiedy mówimy o Drugim Wielkim Przebudzeniu, chcemy również wspomnieć o Charlesie Grandisonie Finneyu.

Dodam jego nazwisko do tego. Charles Grandison Finney. To są daty Charlesa Grandisona Finneya.

I pozwólcie mi przejść do następnego slajdu. Oto rodzaj zdjęcia Charlesa Grandisona Finneya. Wspominamy Finneya, ponieważ on również rozpoczął wielkie odrodzenie, Odrodzenie Finneyitów .

Teraz jego daty są późniejsze, jak widać. Więc pytanie jest takie, że nie będziemy się teraz martwić. Po prostu podniesiemy je teraz, ale zapytamy, kiedy dotrzemy do samego Finneya.

Czy Finney kontynuował Drugie Wielkie Przebudzenie, czy też było wystarczająco dużo przerwy w amerykańskim życiu religijnym, że nazywamy Przebudzenie Finneya, Przebudzenie Finneya , Trzecie Wielkie Przebudzenie? Jak powinniśmy nazwać Przebudzenie Finneya ? Czy jest to kontynuacja tego, co rozpoczęli Dwight, Beecher i inni? Czy też nastąpiła przerwa i teraz Przebudzenie Finneya jest tak naprawdę trzecią falą lub Trzecim Wielkim Przebudzeniem? Nie musimy rozstrzygać tego tutaj. Mamy cały wykład o Charlesie Grandisonie Finneyu, a ty przeczytałeś artykuł o Charlesie Grandisonie Finneyu. Więc pomartwimy się tym później.

Ale tutaj po prostu poruszamy tę kwestię. Również, jeśli chodzi o ludzi, to już mówiliśmy o Wesleyu Coke i Asburym. Więc chcę ich również wspomnieć, jeśli chodzi o ludzi, którzy w pewnym sensie byli zaangażowani w Drugie Wielkie Przebudzenie, ponieważ pamiętajmy, że Francis Asbury został ostatecznie wyświęcony w 1784 roku i stał się wielkim wędrownym kaznodzieją metodyzmu w Ameryce.

Więc chcemy tylko o nich wspomnieć. Więc teraz chcemy porozmawiać o manifestacjach Drugiego Wielkiego Przebudzenia. Drugie Wielkie Przebudzenie miało dwie bardzo wyraźne manifestacje.

Były dwa rodzaje części Drugiego Wielkiego Przebudzenia i były one naprawdę bardzo różne od siebie. Ale oba mieszczą się pod parasolem Drugiego Wielkiego Przebudzenia. Więc Timothy Dwight, północna manifestacja Drugiego Wielkiego Przebudzenia, jest tego doskonałym przykładem.

I są jego daty. Ale Wielkie Przebudzenie w Yale. Teraz Wielkie Przebudzenie w Yale nastąpiło oczywiście w innych miejscach.

To Timothy Dwight po lewej stronie. Wielkie Przebudzenie w Yale przyjęło wiele kultury Nowej Anglii. Było powściągliwe.

Nie było wiele emocjonalizmu . Było wspaniałe kazanie i wspaniałe śpiewanie hymnów kościelnych i tak dalej. I ludzie przychodzili do Chrystusa, ale w bardzo powściągliwy, pozbawiony emocji sposób Nowej Anglii.

To trochę jak Gordon College na Drugie Wielkie Przebudzenie pod wodzą Timothy'ego Dwighta. Jednak faktem jest, że Drugie Wielkie Przebudzenie miało inną manifestację i zupełnie inną manifestację. Miało południową manifestację, która była zupełnie inna od północnej manifestacji.

Oto zdjęcie południowej manifestacji Drugiego Wielkiego Przebudzenia. Manifestacją Drugiego Wielkiego Przebudzenia były spotkania obozowe. Teraz pierwsze spotkanie obozowe odbyło się w Cane Ridge w stanie Kentucky.

Odbyło się to w 1801 roku. Cane Ridge, Kentucky, 1801. To jest nowe zjawisko.

To jest coś, czego nie doświadczono, czego nie doświadczono w historii amerykańskiego kościoła lub amerykańskiej historii religijnej. Spotkanie obozowe to miejsce, w którym ludzie spotykają się na może dziesięć dni lub może kilka tygodni. I tutaj na zdjęciu w tle widać , że są tam namioty, w których mieszkają.

A po lewej stronie widać kogoś tam wygłaszającego kazanie, a ludzie słuchają itd. Tak więc spotkania obozowe stały się południowym wyrazem Drugiego Wielkiego Przebudzenia. Ale spotkania obozowe były zupełnie inne.

Wyrażenie na Południu było bardzo różne od wyrażenia na Yale. Ponieważ spotkania obozowe na Południu były bardzo emocjonalne, korzystali z kaznodziejów świeckich.

Byli to często ludzie niewykształceni. Zнали Biblię, znali historie biblijne, ale byli świeckimi kaznodziejami. Nie mieli żadnego formalnego przeszkolenia.

Nie trenowali z Timothy Dwigthem na Yale i tak dalej. Więc nie mieli wiedzy teologicznej. Ale są świeccy kaznodzieje.

W tych spotkaniach obozowych jest wielki emocjonalny nastrój. Jest wiele osób śpiewających, tańczących, mdlejących itd. Więc to było zupełnie inne doświadczenie od tego, czego doświadczali ludzie na Północy podczas Drugiego Wielkiego Przebudzenia.

Więc doświadczenie spotkania obozowego było bardzo interesujące. Teraz, kiedy mówię o doświadczeniu spotkania obozowego, jest kilka rzeczy. Spotkania obozowe nadal się odbywają.

Kilkaset lat później nadal odbywają się spotkania obozowe w różnych miejscach, nie tylko na południu. Czy ktoś z was był na spotkaniu obozowym? Coś, co można by nazwać spotkaniem obozowym. Dziesięć dni i dwa tygodnie, nacisk kładziony jest na nauczanie Biblii, głoszenie kazań i śpiewanie.

Więc, czy coś takiego brzmi znajomo? Okej, kilka osób. Czy ktoś jeszcze był na spotkaniu obozowym? To brzmi znajomo? Więc, niewielu z was było na spotkaniu obozowym. Ja często uczestniczę w spotkaniach obozowych w lecie.

Dwa duże są w Old Orchard Beach, Maine, gdzie odbywa się spotkanie obozowe. A kolejne jest z metodistami na południu w Lake Junaluska, Karolina Północna, to ogromne spotkanie obozowe, które tam się odbywa. Jakie jest najbliższe spotkanie obozowe, gdzie jesteśmy tutaj w Gordon College? Które było głównym spotkaniem obozowym.

W rzeczywistości musieli zbudować trochę dodatkowej linii kolejowej, aby się wydostać, ponieważ tak wiele osób przyjeżdżało z Bostonu na spotkanie obozowe. Czy ktoś zna Asbury Grove? Znasz. Mieszkałeś tam przez lato.

Błogosławię twoje serce. Asbury Grove. Więc znasz historię Asbury Grove.

Część z tego. Czy chcesz nam coś powiedzieć, czy chcesz pomóc w tym wykładzie, czy nie? Cóż, Asbury Grove było świetnym obozem spotkań tutaj na północy. Mieli dodatkową linię kolejową, ponieważ była tak duża w tamtych czasach.

Nie mają już takich liczb jak kiedyś. Przepraszam? To wspaniale. Och, to wspaniale.

A ty mieszkałeś, mieszkałeś na kempingach? Okej. A pamiętasz nazwę kaplicy? To kaplica E. Stanleya Jonesa, który był przez wiele lat wielkim misjonarzem metodystycznym w Indiach. Jasne.

Okej. Więc Asbury Grove. Możesz, jeśli pojedziesz, czy to Railroad Avenue? Jaka aleja przechodzi obok Christ Church prosto do Asbury Grove? Nie pamiętam, jaka to ulica.

Ale czy niektórzy z was wiedzą, gdzie jest Christ Church? Jeśli wiecie, gdzie jest Christ Church tutaj w Hamilton? Jasne. Więc jest. Tuż za naszym domem, mieliśmy wspaniałe doświadczenie spotkania obozowego.

I oczywiście, po kim to zostało nazwane? Francis Asbury. Więc, wielki ewangelista-metodysta. Więc spotkania obozowe nie ograniczały się do południa, ale były duże i nadal są duże na południu.

I nie sądzę, żeby Asbury miało już taką liczbę jak kiedyś. Jednak spotkania obozowe na południu, a nawet w Old Orchard Beach w stanie Maine, są nadal dość duże. Tak więc jest.

To jest drugi wyraz Drugiego Wielkiego Przebudzenia i był to dość niezwykły wyraz. Teraz ludzie na Północy mieli tendencję do patrzenia z góry na doświadczenie na Południu, ponieważ uważali je za zbyt emocjonalne, za pozwalanie świeckim ludziom głosić, którzy nie znali teologii i tak dalej. Więc, było trochę patrzenia z góry na to, co działo się podczas spotkania na południu obozu.

Ale masz dwa bardzo różne doświadczenia na północy i południu. Okej, teraz interesuje nas numer B na stronie 14. I interesują nas rezultaty przebudzenia.

I dam sześć. Mam na myśli, że można dać o wiele więcej. Szósty zajmie nam o wiele więcej czasu.

Dlatego zostawiłem to na koniec. Więc , rezultaty przebudzenia. Okej, pierwszym rezultatem przebudzenia był wzrost odrodzenia w amerykańskiej kulturze.

Amerykańska kultura przyzwyczaiła się do tego, że odrodzenie jest częścią kultury, częścią protestanckiego świata. I tak oto przeżyliśmy Pierwsze Wielkie Przebudzenie. Teraz mamy Drugie Wielkie Przebudzenie, wzrost odrodzenia.

I jak już wspomnieliśmy, wzrost odrodzenia będzie widoczny u Charlesa Grandisona Finneya później. Później, pod koniec XIX wieku, będzie widoczny u mężczyzny o nazwisku Dwight L. Moody, o którego teraz nie musimy się martwić, ale do niego przejdziemy. A potem, w połowie XX wieku, będzie widoczny u mężczyzny o nazwisku Billy Graham.

Tak więc odrodzenie jest częścią amerykańskiego życia i kultury, jako część protestanckiego wyrazu religii, i to będzie częścią naszego życia tutaj. Okej, drugim rodzajem rezultatu jest rozwijająca się sieć tego, co nazywa się dobrowolnymi społeczeństwami. Dobrowolnymi społeczeństwami.

Miałeś trochę tego na egzaminie, ale stowarzyszenia dobrowolne, w tym przypadku stowarzyszenia dobrowolne oznaczają rodzaj organizowania się na poziomie lokalnym dla pewnych projektów. Tak więc ludzie, chrześcijanie, którzy byli wierzącymi, ale także ludzie, którzy stali się wierzącymi podczas przebudzenia, organizowali się na poziomie lokalnym dla pewnych projektów. A ten lokalny poziom projektów byłby często międzywyznaniowy.

Więc presbiterianie i ludzie z Kościoła Kongregacyjnego, a może i niektórzy metodyści, a może i niektórzy baptyści, spotykali się i łączyli się, aby realizować konkretny projekt, który chcieli zrealizować. Z tego właśnie zrodził się wielki ruch misyjny XIX wieku, amerykański ruch misyjny, ponieważ największym z tych lokalnych projektów było tworzenie stowarzyszeń misyjnych.

I te stowarzyszenia misyjne stały się dość silne. 1810 był pierwszym rokiem formacji. Nazywała się American Board of Commissioners of Foreign Missions.

Zasadniczo to kongregacjoniści i presbiterianie połączyli się, aby utworzyć formę stowarzyszenia misyjnego z 1810 r. Staje się to więc naprawdę ważne. I stało się to ważne dla historii tej instytucji.

Wiele lat później, w 1895 r., miejsce to zostało założone jako stowarzyszenie misyjne, misyjny poligon szkoleniowy przez AJ Gordona, aby wysyłać misjonarzy do Kongo. Tak więc tworzenie stowarzyszeń wolontariackich, ale szczególnie stowarzyszeń misyjnych, jest bardzo ważne. Okej, numer trzy to nacisk na edukację.

Nacisk na edukację. Teraz, w kwestii edukacji, są trzy rzeczy, o których wspomnę. Numer jeden, nacisk na edukację, ale numer jeden, ogromna dystrybucja Biblii.

Dostarczanie Biblii do rąk ludzi. A wraz z Bibliami, byłyby rzeczy zwane traktatami. Teraz traktaty byłyby często czterostronicowymi papierowymi traktatami ewangelicznymi, które opowiadają historię ewangelii.

Tak więc, wraz z Bibliami, traktaty trafiałyby do rąk ludzi. Ale chcesz, aby ludzie byli biblijnie wykształceni, gdy staną się wierzącymi, gdy zostaną nawróceni. Więc to byłaby pierwsza rzecz.

Druga rzecz, ten nacisk na edukację, zaczął się w Anglii wcześniej, ale nie o wiele wcześniej, i to były szkoły niedzielne. Szkoły niedzielne będą teraz przedsięwzięciami edukacyjnymi w kościołach, które uczą ludzi i dzieci czytać. Więc co mogłyby robić? Oczywiście, czytać Biblię i rozumieć Biblię. Był ku temu powód.

Teraz numer trzy i najważniejszy to założenie innych college'ów, uniwersytetów i seminariów. Więc teraz nadszedł czas, uważają, aby wyszkolić naszych pastorów itd. Więc założenie college'ów, uniwersytetów i seminariów.

Więc oto kolejna fala zakładania tych rzeczy. I pozwólcie, że przejdę do kilku; wspomnę o kilku najważniejszych, które zostały znalezione. Andover Seminary zostało założone w 1808 roku przez kongregacjonalistów.

Teraz moja żona i ja uwielbiamy miasto Andover. Nie wiem, czy znasz Andover. Jedną rzeczą, której nigdy nie zrobiłem, jest znalezienie miejsca, w którym to zostało założone w Andover.

Nie jestem tego pewien. Więc naprawdę chciałbym się tego dowiedzieć. Ale kongregacjoniści znaleźli własne seminarium.

Wspomnieliśmy o Princeton University, ale seminarium zostało założone w 1812 roku. Uniwersytet, oczywiście, został założony wcześniej jako log college. Seminarium zostało założone w 1812 roku.

Seminarium zostało założone, aby szkolić presbiteriańskich kaznodziejów. Miałem ciekawe doświadczenie, krótko mówiąc. Pojechałem do Princeton, aby zdobyć stopień MTH.

Nie jestem presbiterianinem, ale miałem bardzo interesujące zajęcia w Princeton, głównie z presbiterianami. Zajęcia dotyczyły Wyznania z 1967 r., ponieważ głównym autorem Wyznania z 1967 r., które w pewnym sensie zastąpiło Wyznanie Westminsterkie, był profesor o nazwisku Dr. Dowie. Miał zajęcia z Wyznania z 1967 r.

więc, że byłoby ciekawie uczestniczyć w tych zajęciach i posłuchać dyskusji presbiterian na temat Wyznania z 1967 r. To było zaledwie rok później. Mój pierwszy rok w Princeton był w 1968 r.

Mogłem być bardzo obiektywny w tej sprawie. Oni nie mogli. I tak dyskusje na tych zajęciach o tym Wyznaniu z 1967 roku były bardzo, bardzo interesujące.

A niektórzy studenci widzieli Wyznanie z 1967 r. jako największą rzecz, jaka kiedykolwiek zeszła z góry. Inni widzieli Wyznanie z 1967 r. jako najgorszą rzecz, jaką Kościół Prezbiteriański kiedykolwiek zrobił w życiu. I tak było kilka interesujących rzeczy. To była fajna lekcja dla mnie, aby być obiektywnym obserwatorem tego.

Ale mimo wszystko, Princeton Seminary, mam miłe wspomnienia z Princeton przez kilka lat. Wyznanie z 1967 r. było zastępstwem Wyznania Westminsterkiego dla prezbiterian. I tak cała klasa przeszła przez wyznanie mniej więcej linijka po linijce.

To było dość długie wyznanie z notatkami na temat wyznania i wszystkiego. Bardzo interesujące. Po trzecie, wspomnieliśmy o Harvardzie.

Ich Divinity School została założona w 1816 r. Ale pamiętajcie, że założyli ją unitarianie. Wyznanie jest rodzajem wyznania wiary, które oznacza, w co wierzą wyznawcy danej denominacji i czego przestrzegają.

Więc zawsze mieliśmy spowiedzi w kościele. Wyznanie Apostolskie ostatecznie rozwinęło się jako wyznanie. Wyznanie Nicejskie, Wyznanie Chalcedońskie.

Jasne. To oświadczenie podstawowych przekonań, których się trzymasz. Ale to nie wszystko.

To nie jest tylko doktrynalne potwierdzenie czegoś. Wyznając Apostolskie Wyznanie Wiary i Nicejskie Wyznanie Wiary, Chalcedońskie Wyznanie Wiary lub Westminsterkie Wyznanie Wiary, oddajesz swoje życie temu wyznaniu wiary. Mówisz, że to wyznanie wiary jest tak ważne.

To credo jest wszystkim. Jestem gotowy żyć zgodnie z tym credo. Więc to nie jest tylko zgoda.

O tak, akurat w to wierzę. To zobowiązanie na całe życie. Dlatego omawianie 67 Wyznania na zajęciach przez semestr było bardzo egzystencjalnym doświadczeniem dla tych prezbiteriańskich studentów.

Bo czy oddam swoje życie temu wyznaniu wiary, czy nie? Czy to pomaga? Tak, zdecydowanie. Dyskutujesz, jak mówisz, o Wyznaniu Apostolskim. Jasne.

To musi być jakaś lojalność wobec tego wyznania. Wspomniłeś, że nie daliście sobie tego, mając zaledwie 50 lat prezbiteriańskiego związku z nim. Nie wiem.

To jest coś, czym jesteś. Jasne. Cóż, zajęłoby nam to cały semestr.

Nie wszyscy jesteśmy tutaj prezbiterianami, więc nie byłoby to egzystencjalne dla każdego. Ale są to wyznania doktrynalne. Ale tam znowu, nie tylko zgoda.

Oddajesz swoje życie temu wyznaniu. Stawiasz swoje życie na to, co to mówi. Mam seminarium Bonhoeffera, a kilka osób jest w Bonhoefferze.

W Bonhoefferze porozmawiamy o Deklaracji Barmana. Deklaracja Barmana była czymś, czemu poświęcili swoje życie. Postawili swoje życie na szali dla Deklaracji Barmana.

Więc to są wyznania i deklaracje. Tak. Te wzrosły.

Teraz nie Andover. Nie było uniwersytetu ani nic takiego, ale Princeton i Harvard rozrosły się w uniwersytety, trochę na wzór niemieckiego modelu uniwersytetów badawczych. Więc już ich nie było.

Były to miejsca, w których można było wziąć udział w kursach teologii i kursach z teologii, i tak dalej, religii. Ale nie były to już miejsca, które faktycznie kształciły duchownych. Dlatego w XIX wieku, na początku XIX wieku, założono te seminaria, często powiązane z uniwersytetami, ale zostały założone jako seminaria specjalnie w celu kształcenia ludzi do posługi.

Nie dotyczy to Andover. Andover było samodzielne, ale dotyczy Princeton i Harvardu. A potem wspomnę jeszcze o jednym, a mianowicie, oczywiście, Yale.

Divinity School na Yale została ostatecznie założona w 1822 roku. Timothy Dwight przeprowadził drugiemu wielkiemu przebudzeniu na uniwersytecie, ponieważ seminarium nie zostało jeszcze założone, ale w 1822 roku zostało założone w celu kształcenia kaznodziejów kongregacyjnych. Tak więc to zainteresowanie edukacją, a zwłaszcza tym, co moglibyśmy nazwać edukacją wyższą i seminaryjną, stało się naprawdę, naprawdę ważne.

Okej, inne pytania o zainteresowanie edukacją? Okej, pozwól mi odejść. Musimy wrócić do slajdu. Okej, stres w edukacji.

Okej, następny, masz je również w swoim zarysie, ale numer cztery to kruczaty moralne i humanitarne. Jest wiele kruczaty moralnych i humanitarnych. To będzie bardzo ważne w wyniku drugiego wielkiego przebudzenia, ponieważ drugie wielkie przebudzenie podkreśliło to kochanie Boga, kochanie bliźniego.

Okej, pozwólcie, że wymienię trzy ruchy, które stały się naprawdę, naprawdę ważne w szerszej amerykańskiej kulturze, ale czy ruchy te naprawdę powstały z troski o drugie wielkie przebudzenie? Okej, pierwszy z nich jest wam znany, wszystkie trzy. Pierwszy będzie ruchem abstynenckim, ruchem całkowitej abstynencji od alkoholu,

abstynencji, ponieważ w dużych miastach, oczywiście, nastąpił rozrost ludzi przybywających do tych miast do pracy i straszny rodzaj niedoli nadużywania alkoholu, itd.

Cóż, drugie wielkie przebudzenie zaczęło to atakować i rozwinęło ruch abstynencki w drugim wielkim przebudzeniu, który stał się swego rodzaju ruchem narodowym. Drugim byłby ruch pokojowy, co jest bardzo interesujące. Zobaczmy to, gdy dotrzemy do Charlesa Grandisona Finneya i Oberlin College, ale ruch pokojowy, w którym mamy nadzieję, modlimy się, aby XIX wiek przyniósł pokój i szalom i pokój Boży na świecie i tak dalej, więc ruch pokojowy i Charles Finney, Oberlin College, będą to podkreślać.

Trzeci, oczywiście, będzie miał pierwszeństwo przed wszystkim. Trzeci będzie głównym ruchem i bitwą XIX wieku w Ameryce, a będzie to ruch antyniewolniczy, ruch na rzecz zniesienia niewolnictwa. Zaczyna się to teraz od drugiego wielkiego przebudzenia, ale gdy wkraczamy w XIX wiek, oczywiście, w amerykańskim życiu publicznym, będzie to główne wydarzenie, a kościoły wkroczą w to, i będą wielkie zmagania o to, ale ruch abolicjonistyczny przyćmi wszystko inne.

Każdy inny rodzaj ruchu abstynenckiego lub ruchu pokojowego, ruch abolicjonistyczny jest tym, co będzie wyróżniać XIX wiek w amerykańskim życiu kulturalnym i religijnym, więc zobaczymy tego sporo. Okej, to jest jeden do, o, numer pięć. Nie dostałem numeru pięć, a to jest wzrost w wielu wyznaniach w wyniku drugiego wielkiego przebudzenia.

Wiele wyznań się rozwija. Pozwólcie, że podam tylko jeden przykład, a mianowicie metodyści. Oto kilka przykładów.

1784, weźmy tę datę, 1784, w czasie święceń Asbury'ego itd., prawdopodobnie było około 15 000 metodystów w koloniach, 1784, 15 000 metodystów. Pamiętajcie, że metodyzm nie jest jeszcze ruchem odłamowym. To ruch próbujący ożywić kościół anglikański, i to ruch kładący nacisk na odrodzenie itd., ale to nie jest denominacja, więc 15 000.

Drugim przykładem jest rok 1850. Tak więc w 1784 r. było ich 15 000. Do 1850 r. w koloniach, dalej na zachód, na południe itd. było już ponad milion metodystów.

Jest ponad milion metodystów, więc to wzrost o milion osób w ciągu 65 lat. Częścią powodu tego wzrostu jest to, że metodyzm, po śmierci Johna Wesleya, jest odrębnym wyznaniem. Metodyzm odłączył się od kościoła anglikańskiego.

To osobna denominacja. Właściwie istnieje wiele denominacji metodystów, szczególnie w Anglii, było ich kilka. Jednak metodyzm w Ameryce jest obecnie

postrzegany jako odrębna rzecz i ma prawdziwy urok, szczególnie ze względu na ludzi takich jak Francis Asbury i wędrownych pastorów.

Więc metodyzm jest tylko jednym przykładem. Mógłbym użyć baptystów. Mógłbym użyć presbiterian.

Mógłbym użyć kongregacjonalistów, ale denominacje rosły po Drugim Wielkim Przebudzeniu, próbując dotrzymać kroku ekspansji na Zachód i ekspansji na Południe. Stało się tak, że gdy Wesley jeszcze żył, poczuł się bardzo nieszczęśliwy, gdy Asbury i Koch zaczęli nazywać siebie biskupami. Innymi słowy, brzmiało to tak, jakby tworzyli tutaj osobną denominację, a on był temu przeciwny.

On faktycznie zadzwonił do nich, żeby wrócili do Anglii. Oni nie chcieli jechać. Więc on był temu przeciwny.

Ale technicznie rzecz biorąc, żadna denominacja nie została założona ani utworzona aż do śmierci Wesleya w 1791 roku. Następnie, kiedy zmarł w 1791 roku, można powiedzieć, że amerykańscy metodyści teraz postrzegają siebie jako denominację. A w Anglii, prawdopodobnie około 1795 roku, było prawdopodobnie trzy lub cztery denominacje metodystyczne w Anglii, które oderwały się od Kościoła anglikańskiego.

Więc to trochę niejasne. To nie jest dokładny rodzaj nauki, ale wraz ze śmiercią Wesleya w 1791 r., to właśnie wtedy metodyzm zaczął formować się jako denominacja tutaj i w Anglii. Tak.

Tak. Już czas. Dziękuję.

Mamy jeszcze jedno pytanie. Kościół Wesleyański rozpoczął się w tym kraju jako kościół sprzeciwiający się niewolnictwu. Tak więc jest środek wieku.

I tak naprawdę będziemy rozmawiać o Kościele Wesleyańskim, ponieważ tak właśnie się zaczęło, jako kościół ruchu antyniewolniczego. Nazwali swój kościół imieniem Johna Wesleya. Więc tak, ale to staje się denominacją.

Ale nie o tym jeszcze mówimy, ponieważ nie są formowane aż do połowy wieku. Okej. Błogosławcie wasze serca.

Zakończymy wykład w tym miejscu.

To dr Roger Green i jego wykład na temat amerykańskiego chrześcijaństwa. To sesja 10 na temat Drugiego Wielkiego Przebudzenia.